

derretning kan finde sted ved offentlig annoncere-
ring, f. eks. i den lokale presse.

Til § 12.

§ 12 omhandler adgangen til at påklage amtsrå-
dets henholdsvis hovedstadsrådets afgørelser til
fredningsstyrelsen.

I forhold til 1972-lovens bestemmelser er der
sket den ændring, at fredningsstyrelsen i stk. 1, er
lovfæstet som klagemyndighed i stedet for miljømi-
nisteren. Denne ændring må ses på baggrund af, at
den øverste administrative prøvelse af sager om
indvinding på landjorden som hovedregel nu fore-
slås henlagt til miljøankenævnet. Ændringen er i
overensstemmelse med ministeriets nuværende
struktur. Ifølge miljøministeriets bekendtgørelse
nr. 542 af 27. oktober 1975 er det fredningsstyrel-
sen, der fungerer som klagemyndighed efter 1972-
loven. Fredningsstyrelsens afgørelse kan indbringes
for miljøministeren.

Ifølge det foreliggende forslag er fredningsstyrel-
sen tillige klagemyndighed ved afgørelser om ind-
vinding fra de i § 7, stk. 2, nævnte kyststrækning-
er. Disse sager er ikke undergivet ankenævnsprø-
velse, jfr. bemærkningerne til § 29. Ministeriet for
offentlige arbejder har som ressortministerium for
kystsikkerhedsspørgsmål peget på, at eventuelle
klager over fredningsstyrelsens afgørelser vedr. rå-
stofindvinding på strandbredder bør kunne ind-
bringes for ministeren. Med henblik herpå agtes
det bestemt, at fredningsstyrelsen skal forelægge
sager om indvinding på strandbredder for ministe-
ren for offentlige arbejder, og at dennes indstilling
i spørgsmål om kystsikkerheden vil blive fulgt.
Endelig følger det af den foreslåede § 13, at miljø-
ministeren altid kan overtage behandlingen af en
klage, der er indbragt for fredningsstyrelsen.

I stk. 1, er nu udtrykkeligt angivet, hvem der er
klageberettiget. Alle myndigheder, der har været
inddraget i sagens behandling, har klageadgang.
Bestemmelsen er ensbetydende med, at en kommunal-
bestyrelses eller et fredningsplansudvalgs adgang
til at påklage amtsrådets afgørelser nu er lovfæstet.

Ud over ansøgeren er endvidere enhver, der må
antages at have en væsentlig, individuel interesse i
en sags udfald klageberettiget. Den valgte afgræns-
ning er i overensstemmelse med almindelig forvalt-
ningsretlig teori og svarer til bestemmelsen i miljø-
beskyttelseslovens § 74.

Ved anvendelsen af kriteriet individuel, væsent-
lig interesse, kan det i det konkrete tilfælde fore-
komme tvivlsomt, hvorvidt foreninger, der repræ-
senterer interesser i området, f. eks. naturbeskyttel-
sesinteresser, kan indbringe en sag for klagemyn-

digheden som klagesag. Afgørende herfor vil som
ved miljøbeskyttelsesloven være, hvorvidt den på-
gældende forening kan siges at repræsentere en
personkreds, hvis individuelle, væsentlige interes-
ser direkte berøres af beslutningen. En grundejer-
forening, der direkte vil blive berørt af råstofind-
vindingen, eller en lokal forening, der har interesse
i eksempelvis naturfredning, vil således kunne
klage over en tilladt indvinding. Repræsenterer
foreningen derimod ikke en lokal personkreds,
eller har den personkreds, foreningen repræsente-
rer, ingen direkte tilknytning til det omhandlede
forhold, vil den næppe have en sådan klagead-
gang.

Det skal fremhæves, at en juridisk person, som
f. eks. et aktieselskab eller en selvejende institu-
tion, kan klage under samme betingelser som en-
keltpersoner.

En klageberettiget person kan endvidere bemyn-
dige en person til at klage på sine vegne, f. eks. en
advokat eller en forening. Det må imidlertid være
klart, at der foreligger et fuldmagtsforhold, og at
den egentlige klageberettigede er en person, der er
omfattet af § 12, stk. 1.

Stk. 3, om, at klage skal indgives til amtsrådet,
henholdsvis hovedstadsrådet, er ny. Efter 1972-
loven indgives klager til miljøministeriet, som efter
klagens modtagelse anmoder amtsrådet om at ind-
sende sagens akter til ministeriet tillige med amts-
rådets kommentarer til klagen.

Stk. 4, er ligeledes ny og svarer til bestemmelser
i bl. a. loven om by- og landzoner, miljøbeskyttel-
sesloven og naturfredningsloven. Baggrunden for
forslaget er, at der ved påbegyndelsen af en råstof-
indvinding, f. eks. i et særlig naturskønt område
eller i en særlig geologisk formation, kan ske uop-
rettelige skader, hvorved ankeadgangen gøres illu-
sorisk. Spørgsmålet, om en klage bør have opsæt-
tende virkning, vil kunne indbringes særskilt for
fredningsstyrelsen.

Til § 13.

Bestemmelsen i § 13 åbner mulighed for, at miljø-
ministeren kan beslutte at overtage afgørelsen i
en sag, der ifølge § 7 skal afgøres af amtsrådet
eller hovedstadsrådet, eller som ifølge § 12 afgøres
af fredningsstyrelsen som klagemyndighed.

En tilsvarende bestemmelse findes i miljømi-
nisteriets bekendtgørelse nr. 47 af 4. februar 1974, §
1, stk. 2, hvorefter amtsrådene er bemyndiget til at
meddele tilladelser i sager om råstofindvinding.
Lignende bestemmelser findes endvidere i bl. a.
miljøbeskyttelsesloven og by- og landzoneloven.